
Fagin Davis: Em sap greu.. la llengua proto-romanç no existeix..

Autor:

Data de publicació: 19-05-2019

El manuscrit Voynich és un famós text medieval escrit en un llenguatge misteriós que fins ara ha demostrat ser indesxifrabable. Ara, Gerard Cheshire, acadèmic de la Universitat de Bristol, ha anunciat la seva pròpia solució al problema en un nou article de la revista Romance Studies . Cheshire identifica l'escriptura misteriosa com una llengua "proto-romanç cal·ligràfica" i creu que el manuscrit va ser creat per una religiosa dominicana com a font de referència per part de Maria de Castella, reina d'Aragó. Pel que sembla, li va trigar dues setmanes a assolir una gesta que va escapar dels nostres estudiosos més brillants durant almenys un segle.

Estudiosa medieval: "Em sap greu.. la llengua proto-romanç "no existeix".

Be, li he posat una reproducció dels Jurament d'estraburg escrits amb aquest protoromanç que ella diu que no existeix, i que el segle IX es parlava per tota Europa,

Extracte del jurament en la llengua romanç que no existeix

"Pro Deo amur et pro christian poblo et nostro commun salvament, d'ist di in avant, in quant Deus savir et podir me dunat, si salvarai eo cist meon fradre Karlo et in aiudha et in cadhuna cosa, si cum om per dreit son fradra salvar dift, in o quid il mi altresi fazet, et ab Ludher nul plaid nunquam prindrai, qui meon vol cist meon fradre Karle in damno sit."

als catalans el que ens interessa de l'estudi de Cheshire és que ha dit que el secret està en aquest document napolità de Loise De Rosa..

<https://www.histo.cat/sabies/Loise-De-Rosa-Voynich>

és l'hòstia..la Nàpols catalana.. l'illa d'Ischia catalana!! del regne de Nàpols d'Alfons el Magnànim

Jennifer Ouellette - 5/15/2019, 11:03 PM

Ampliar / Composta cap al 1420, el manuscrit Voynich de 240 pàgines és considerat pels estudiosos com el document més interessant i misteriós que s'hagi trobat mai.

Photo12 / UIG / Getty Images

Actualització a 17 de maig de 2019 : la Universitat de Bristol va publicar una declaració per la que es va desentendre d'un comunicat de premsa que deia que un dels seus investigadors havia trencat amb èxit el codi del manuscrit Voynich:

Ahir, la Universitat de Bristol va publicar una història sobre investigacions sobre el manuscrit Voynich per un associat a la investigació honorífic. Aquesta investigació va ser una obra del propi autor i no està afiliada a la Universitat de Bristol, a la Facultat de Lletres o al Centre d'Estudis Medievals. ... Quan un membre de la nostra comunitat acadèmica té un article publicat en una revista revisada per estudiosos, l'equip de mitjans de comunicació de la Universitat determinarà si els resultats són d'interès públic. Si és així, l'equip comunicarà la recerca als mitjans de comunicació i al lloc web de la nostra universitat. Després de la cobertura dels mitjans de comunicació, s'han plantejat inquietuds sobre la validesa d'aquest estudi des dels camps acadèmics de la lingüística i els estudis medievals. Prenem aquestes preocupacions molt seriosament i, per tant, hem eliminat la història d'aquesta investigació del nostre lloc web per buscar més validació i permetre futures discussions tant internes com amb la revista en qüestió.

Deixem al lector pugui conèixer que el Dr. Cheshire és un associat a la investigació honorífic, que és membre de la comunitat acadèmica de la universitat, però el seu controvertit document de recerca no està afiliat a la universitat de cap manera.

Història original

El manuscrit Voynich és un famós text medieval escrit en un llenguatge misteriós que fins ara ha demostrat ser indesxifrable. Ara, Gerard Cheshire, acadèmic de la Universitat de Bristol, ha anunciat la seva pròpia solució al problema en un nou article de la revista *Romance Studies*. Cheshire identifica l'escriptura misteriosa com una llengua "proto-romanç cal·ligràfica" i creu que el manuscrit va ser creat per una religiosa dominicana com a font de referència per part de Maria de Castella, reina d'Aragó. Pel que sembla, li va trigar dues setmanes a assolir una gesta que va escapar dels nostres estudiosos més brillants durant almenys un segle.

Així, el cas tancat, no? Després de tot, els titulars ja diuen que el "manuscrit Voynich està resolt", decodificat per un "geni del Regne Unit". No molt ràpid. Hi ha una història llarga de quadres de persones que fan reclamacions similars. Cap d'ells ha demostrat ser convincent fins ara, i els medievalistes són justament escèptics davant les conclusions de Cheshire.

Què és aquest misteriós manuscrit que entusiasma tant a tothom? Es tracta d'un text manuscrit medieval del segle XV datat entre 1404 i 1438, comprat el 1912 per un distribuïdor de llibres i antiquaris polonesos anomenat Wilfrid M. Voynich (d'aquí el seu sobrenom). Juntament amb l'estrany grafia en un idioma o codi desconegut, el llibre està fortament il·lustrat amb imatges estranyes de plantes alienígenes, dones nues, objectes estranys i símbols del zodíac. Actualment es conserva a la biblioteca Beinecke de la Universitat de Yale de llibres i manuscrits rars. Entre els possibles autors destaquen Roger Bacon, l'astròleg i alquimista isabelins John Dee, o fins i tot el mateix Voynich, possiblement com un engany.

Un altre dia, una altra afirmació dubtosa que algú ha "decodificat" el manuscrit Voynich.

Hi ha tantes teories en competència sobre que és el manuscrit Voynich, probablement un compendi de remeis herbals i lectures astrològiques, basat en els fragments fiables decodificats fins ara, i tantes afirmacions que han desxifrat el text, que és pràcticament el seu propi subcamp de estudis medievals. Tant els criptògrafs professionals com els amateurs (incloent-hi els codificadors de les dues guerres mundials) han superat el text, amb l'esperança de trencar el trencaclosques.

Entre les més dubtoses hi ha una reclamació de 2017 per un investigador d'història i un escriptor de televisió anomenat Nicholas Gibbs, que va publicar un llarg article al *Times Literary Supplement* sobre com havia trencat el codi. Gibbs va afirmar que havia descobert que el manuscrit Voynich era un manual per a la salut de les dones, el guió estrany era en realitat només un grapat de abreviatures llatines que descrivien receptes medicinals. Va proporcionar dues línies de traducció del text per "demostrar" el seu punt. Desgraciadament, van dir els experts, la seva anàlisi era una barreja de coses que ja coneixíem i coses que no podia provar.

La més crítica de Gibbs va ser Lisa Fagin Davis, directora executiva de la Medieval Academy of America. "No són correctes gramaticalment. No resulta en llatí que tingui sentit", va dir a *The Atlantic* en aquell moment. "Sincerament, estic una mica sorpresa de que el TLS ho publiqués ... Si simplement ho havien enviat a la biblioteca de Beinecke, ho haurien refutat en un plis plasr".

Ampliació / llibreter i anticuari de llibres de Polònia Wilfrid M. Voynich entre els seus llibres a Soho Square.

Wikimedia Commons / domini públic

Els motius de Gibbs també eren qüestionables, com Annalee Newitz va informar per a *Ars* en aquest moment. "Gibbs va dir en l'article de TLS que va fer la seva investigació per a una cadena de televisió sense nom", va escriure Newitz. "Tenint en compte que la principal afirmació de Gibbs a la fama abans que aquest article fos una sèrie de llibres sobre com escriure i vendre guions de televisió, sembla que el seu objectiu en aquesta investigació era probablement vendre un guió de televisió propi".

L'any passat, Ahmet Ardiç, enginyer elèctric turc i apassionat estudiant de la llengua turca, va afirmar (juntament amb

els seus fills) que el text estrany és en realitat una forma fonètica del vell turc. Aquest intent, com a mínim, va guanyar el respecte de Fagin Davis, que el va qualificar de "una de les poques solucions que he vist que és coherent, és repetible i resulta en un text sensible".

Cheshire argumenta que el text és una espècie de llengua proto-romanç, un precursor de llengües modernes com el català, el francès, l'italià, el portuguès, el romanès, i el gal·lec que ara diu que està extingit perquè rarament es va escriure en documents oficials. (El llatí era la llengua preferida). Si fos cert, això faria que el manuscrit Voynich fos l'únic exemple que sobrevé conegut d'aquesta llengua proto-romanç.

"El seu alfabet és una combinació de símbols desconeguts i més familiars", va dir. "No inclou signes de puntuació dedicats, encara que algunes lletres tenen variants de símbols per indicar els signes de puntuació o els fonaments. Totes les lletres estan en minúscules i no hi ha consonants dobles. Inclou diftong, triftong, quadrifthongs i fins i tot quintiphthongs per a l'abreviatura de components fonètics. També inclou algunes paraules i abreviatures en llatí. "

Naturalment, Fagin Davis també tenia fortes opinions sobre aquesta darrera afirmació dubtosa: "Ho sento, gent," la llengua proto-romanç "no existeix. Això és només una absurditat més aspiracional, circular i auto-complerta." Quan Ars es va acostar a ella per fer-hi comentaris, va elaborar amb gràcia. I ella no va esborrar paraules:

Igual que amb la majoria dels intèrprets del MS Voynich, la lògica d'aquesta proposta és circular i aspirativa: comença amb una teoria sobre el que pot significar una sèrie de glifs en particular per la proximitat de la paraula a una imatge que creu que pot interpretar. A continuació, investiga qualsevol nombre de diccionaris de llengües romàniques medievals fins que troba una paraula que sembli adequada a la seva teoria. Després argumenta que, com que ha trobat una paraula de llengua romànica que s'ajusti a la seva hipòtesi, la seva hipòtesi ha de ser correcta. Les seves "traduccions" del que és essencialment desigual, una amalgama de múltiples idiomes, són elles mateixes aspirants en lloc de ser traduccions reals.

A més a més, l'argument fonamental –que hi ha quelcom com una "llengua proto-romanç", és completament infundat i en contradicció amb la paleolingüística. Finalment, la seva associació de glifs particulars amb lletres llatines particulars és igualment infundada. El seu treball mai no ha tingut una veritable revisió per estudiosos i la seva publicació en aquest diari en particular no és cap signe de confiança entre la comunitat científica. (N. del T.: tampoc la tenia en Darwin)

Ouch.

I no és l'únic escèptic. "El desxiframent es limita a algunes frases i paraules, i no trobo cap traducció d'un pas més enllà. No sóc un expert en llatí medieval (vulgar), així que no puc comentar la plausibilitat de les paraules individuals", va dir. Greg Kondrak, expert en processament del llenguatge natural a la Universitat d'Alberta que ha utilitzat la IA per intentar decodificar el manuscrit Voynich. "La part del document que es dedica als noms dels signes del zodíac sembla tenir més sentit, però el fet que aquests noms siguin d'origen romànic és ben conegut i sembla que s'han afegit al manuscrit després que s'hagi completat. la desxifració dels símbols individuals, hi ha hagut un nombre de persones que han arribat a un mapa amb lletres llatines, però aquests mapes poques vegades coincideixen entre ells o amb aquesta proposta. "

Així, un altre vegada, una altra afirmació dubtosa que algú ha "decodificat" el manuscrit de Voynich. Mireu, és un tema fascinant, i sempre és divertit tenir una excusa per submergir-vos en el cau de conill dels manuscrits medievals, el misticisme i la criptografia, gaudint de totes les diferents teories que segueixen esmentant aquest misteriós tractat. Però un consell: la propera vegada que algú hagi descifrat finalment el manuscrit Voynich, és clar que hi haurà una propera vegada, respireu profundament i consulteu-lo amb el vostre medievalista local abans de presentar-vos amb il·lusió al clam. (Per a una anàlisi en profunditat d'alguns dels temes que els estudiosos estan tenint amb el treball de Cheshire, consulteu aquesta entrada de JK Peterson al portal Voynich. ACTUALITZACIÓ : Aquí hi ha un missatge de seguiment).

Què caldria per convèncer estudiosos com Fagin Davis? Ella va esbossar els seus criteris en un tuit de seguiment : "(1) principis sonors primers; (2) reproduïbles per altres; (3) conformitat amb fets lingüístics i codicològics; (4) text que tingui

sentit; (5) correspondència lògica de text i la il·lustració. Encara ningú no ha comprovat totes aquestes fites. "

DOI: Estudis romànics , 2019. 10.1080 / 02639904.2019.1599566 (Sobre DOI).

<https://arstechnica.com/science/2019/05/no-someone-hasnt-cracked-the-code-of-the-mysterious-voynich-manuscript/>